

Byla 2K-440/2008

1Lietuvos Aukščiausiojo Teismo Baudžiamųjų bylų skyriaus teisėjų kolegija, susidedanti iš pirmininko Alvydo Pikelio, Antano Klimavičiaus ir pranešėjo Vytauto Masioko, teismo posėdyje kasacine rašytinio proceso tvarka išnagrinėjo baudžiamąją bylą pagal nuteistojo V. K. kasacinį skundą dėl Vilniaus miesto 2-ojo apylinkės teismo 2008 m. vasario 12 d. nuosprendžio, kuriuo V. K. nuteistas pagal BK 202 straipsnio 1 dalį 30 MGL (3750 Lt) bauda, pagal BK 137 straipsnio 3 dalį laisvės atėmimu vieneriems metams, pagal BK 233 straipsnio 1 dalį 20 MGL (2500 Lt) bauda.

2Vadovaujantis BK 63 straipsnio 1, 4 dalimis, bausmės subendrintos dalinio sudėjimo būdu ir galutinė subendrinta bausmė paskirta laisvės atėmimas vieneriems metams ir 40 MGL (5000 Lt) bauda.

3Vadovaujantis BK 75 straipsniu, paskirtos laisvės atėmimo bausmės vykdymas atidėtas dvejiems metams, įpareigojant nuteistą, nuosprendžiui įsiteisėjus, per tris mėnesius atsiprašyti nukentėjusiojo ir be institucijos, prižiūrinčios bausmės vykdymo atidėjimą, sutikimo neišvykti iš gyvenamosios vietos ilgiau kaip septynioms paroms.

4Nukentėjusiajam J. K. pripažinta teisė į ieškinio patenkinimą, ieškinio dydžio klausimą perduodant nagrinėti civilinio proceso tvarka.

5Taip pat skundžiama Vilniaus apygardos teismo Baudžiamųjų bylų skyriaus teisėjų kolegijos 2008 m. balandžio 18 d. nutartis, kuria nuteistojo V. K. apeliacinis skundas atmestas.

6Teisėjų kolegija, išklausiusi teisėjo Vytauto Masioko pranešimą ir susipažinusi su baudžiamąja byla,

Nustatė

7V. K. pagal BK 202 straipsnio 1 dalį, 137 straipsnio 3 dalį ir BK 233 straipsnio 1 dalį nuteistas už tai, kad:

8būdamas UAB „T“ direktorius, neturėdamas licencijos, kuri pagal Lietuvos Respublikos Vyriausybės 1993 m. kovo 12 d. nutarimo Nr. 160 „Dėl asmens bei turto saugos nuostatų patvirtinimo“ (toliau – Nuostatai) 8 punkto reikalavimus bei Vidaus reikalų ministerijos 1993 m. rugpjūčio 31 d. akto Nr. 673 priedo „Asmens bei turto saugotojų, saugos tarnybų ir saugos struktūrinių padalinių veiklos instrukcijos“ (toliau – Instrukcija) 2.1 punkto reikalavimus yra privaloma asmeniui, užsiimančiam asmens bei turto sauga, 2002 m. kovo 1 d. su AB „V“ sudarė apsaugos sutartį Nr. 22, kuria įsipareigojo saugoti bendrovės teritoriją, esančią „duomenys neskelbtini“, ir turtą patruliuojant ir naudojant tarnybinius šunis; nuo 2002 m. kovo 1 d. iki 2005 m. kovo 1 d. saugojo AB „V“ turtą ir teritoriją, patruliuodamas ir panaudodamas sargybinius šunis, ir gavo už tai atlygį, t. y. versliškai vertėsi komercine veikla neturėdamas licencijos;

9būdamas UAB „T“ direktorius, sudarytos apsaugos sutarties pagrindu saugodamas AB „V“ teritoriją, 2004 m. kovo 2 d., apie 4.10 val., neįsitikinęs, kad teritoriją paliko visi įmonės

darbuotojai, pažeisdamas Instrukcijos 4.2 punkto, kuriame nurodyti tarnybinių šunų panaudojimo atvejai, bei Nuostatų 22.1–22.3 punktų reikalavimus, kad tarnybiniai šunys gali būti panaudojami atremiant pasikėsinimą, grėšiantį apsaugos darbuotojui, arba ginti klientą nuo užpuolimo, grėšiančio kliento gyvybei ar sveikatai, arba saugomų objektų ginkluoto užpuolimo metu, į įmonės teritoriją paleido du sargybinius šunis, kurie apkandžiojo iš įmonės teritorijos neišėjusį darbuotoją J. K.; taip dėl neatsargumo J. K. sunkiai sutrikdė sveikatą, nes dėl sėklidės pašalinimo šis neteko 40 proc. bendro darbingumo;

102004 m. kovo 8 d., apie 21.00 val., Vilniaus greitosios pagalbos universitetinėje ligoninėje, esančioje Vilniuje, Šiltnamių g. 29, 2004 m. balandžio 19 d. AB „V“ generalinio direktoriaus kabinete siekė paveikti nukentėjusį J. K., kad šis ikiteisminio tyrimo metu duotų melagingus parodymus bei paaiškinimus dėl 2004 m. kovo 2 d. įvykusio nelaimingo atsitikimo AB „V“ teritorijoje, kai buvo užpultas ir apkandžiotas UAB „T“ priklausančių sarginių šunų, t. y. įtikinėjo, prašė, žadėjo materialinę paramą ir davė savo mobiliojo ryšio telefonu kalbėti su J. K. nepažįstamu bei tyrimo metu nenustatytu asmeniu turėdamas tikslą, kad ikiteisminis tyrimas dėl minėto įvykio būtų nutrauktas, privertė pasirašyti J. K. vardu kompiuteriu atspausdintą raštą, adresuotą Vilniaus miesto vyriausiojo policijos komisariato Antrojo policijos komisariato viršininkui, neva J. K. buvo sužalotas už AB „V“ teritorijos ribų, o V. K. išgelbėjo jam gyvybę bei nuvežė į ligoninę.

11Kasaciniu skundu nuteistasis V. K. prašo teismų sprendimus panaikinti ir bylą nutraukti, nes jis jokių nusikalstamų veikų nepadarė.

12Kasatorius nurodo, kad jo kaltei pagrįsti byloje nepakanka įrodymų, jie neteisingai įvertinti, todėl teismai netinkamai pritaikė baudžiamąjį įstatymą ir padarė esminių BPK 20, 301 straipsnių pažeidimų. Apeliacinės instancijos teismas nepaneigė jo skundo argumentų, be to, byloje yra tokių duomenų, kurie verčia abejoti apeliacinės instancijos teismo išvadų patikimumu. Taip pat nepagrįstai nenustatyta lengvinanti atsakomybę aplinkybė ir į ją neatsižvelgta skiriant bausmę (BK 59, 61 straipsniai).

13Kasatorius tvirtina, kad jis vykdė ūkinę veiklą – neginkluotą turto saugą, kuri buvo numatyta bendrovės įstatuose, todėl jai nereikalinga licencija. Teismas nepagrįstai konstatavo, kad vykdomą bendrovės saugos veiklą reglamentavo Nuostatai, nes ši veikla buvo neginkluota. Tai liečia ir kitą inkriminuatą teisės aktą – Instrukciją. Vykdomos veiklos pobūdis galėjo tapti diskutuotinas tik įsigaliojus 2004 m. liepos 8 d. Lietuvos Respublikos asmens ir turto saugos įstatymui. Apeliacinėje nutartyje nurodžius, kad „subjektas, besiverčiantis ginkluota apsauga ir apsauga naudojant specialiąsias priemones, visuomet privalėjo turėti licenciją“, sąmoningai ar nesąmoningai papildomai įrašius žodžius „ir apsauga“, keičiasi Nutarimo reglamentavimo sfera. Be to, teismas nesiaiškino, kokiai kategorijai priskirtini jo turėti šunys, nesiaiškino skirtumų tarp tarnybinių, sargybinių, sportinių, kovinių ar kitų kategorijų šunų ir su tuo susijusių jų laikymo ir naudojimo sąlygų. Pateiktuose kaltinimuose ir teismų sprendimuose vartojamos tiek tarnybinių, tiek sargybinių šunų sąvokos. Inkriminuatuose jam teisės aktuose kalbama tik apie tarnybinius šunis. Kaip matyti iš Policijos departamento prie VRM 2007 m. sausio 9 d. pažymos Nr. 5-S-291 neginkluota asmens ir turto sauga iki 2005 m. sausio 1 d. nebuvo licencijuojama, tai buvo privaloma tik po 2006 m. sausio 1 d. Taip pat joje nurodyta, kad sauga, vykdoma naudojant tik

tarnybinius šunis, negali būti laikoma ginkluota asmens ir turto sauga. Šią kompetentingos institucijos pažymą teismas vertino kritiškai.

14Kasatorius nurodo, kad teismas, pripažindamas jį kaltu pagal BK 137 straipsnio 3 dalį, iš esmės rėmėsi vien nukentėjusiojo parodymais, kurie turėjo būti vertinami kritiškai, nes ikiteisminio tyrimo metu J. K. juos keitė, prašė ikiteisminį tyrimą nutraukti nurodydamas, kad įvykis vyko ne AB „V“ patalpose, o išėjus iš teritorijos. Nukentėjusysis nepaaiškino, kur, kokiomis aplinkybėmis jis vartojo alkoholinius gėrimus, neigė juos vartojęs, nors tai neginčytinai įrodyta, taip pat negalėjo paaiškinti, kur jis buvo beveik valandą laiko po darbo pabaigos iki įvykio. Teismas nesiaiškino, ar sunkus J. K. girtumo laipsnis negalėjo turėti įtakos jo parodymams. Tuo tarpu kasatoriaus parodymai viso bylos proceso metu buvo nuoseklūs, tačiau juos teismas vertino kritiškai. Kasatorius mano, kad J. K. sąmoningai meluoja, jog nelaimingas įvykis su juo įvyko būtent AB „V“ teritorijoje, nes tik taip (turint galvoje ir jo neblaivumą) jis gali tikėtis pareikšto civilinio ieškinio patenkinimo, kompensuojant valstybines išmokas, kurių jis negali gauti dėl to, kad nustatytas jo girtumas.

15Vienintelis liudytojas, kuris netiesiogiai patvirtina J. K. iškeltą versiją, yra A. R. Teismas nepakankamai įvertino, kad pirminiuose savo parodymuose A. R. neigė matęs kokį nors įvykį. Parodymus jis pakeitė tik po to, kai buvo atleistas iš AB „V“. Teismas nepašalina prieštaravimų, esančių jo parodymuose. Taigi šio liudytojo parodymai vertintini kritiškai, nes yra nepatikimi ir jais negali būti grindžiamas apkaltinamasis nuosprendis. Teismas nesiaiškino, kodėl, A. R. pakeitus parodymus, iš esmės tas pats jo parodymų tekstas fiksuotas keliuose skirtinguose protokoluose. Teismo išvada apie tai, kad tariamo įvykio vietoje kai kurie liudytojai matė lyg ir išplautas grindis, tėra prielaida. Tai nėra neginčijamai įrodyta, nes nėra jokių objektyvių duomenų, kad galėjo būti plaunamos būtent kraujo dėmės. Be to, nesiaiškinta, kas galėjo plauti, ir apskritai, ar kas nors plaudavo cecho grindis. Byloje yra duomenų, kad už įmonės teritorijos ribų būdavo galima sutikti grupes palaidų šunų, be to, šalia AB „V“ esančias įmones taip pat saugo šunys.

16Kasatoriaus manymu, darbų saugos ekspertizė, nelaimingo atsitikimo tyrimo aktai yra neleistini įrodymai ir jais negali būti grindžiamas apkaltinamasis nuosprendis, nes juose kaip įvykio vieta be jokio tyrimo nurodoma AB „V“ teritorija. Nelaimingo atsitikimo akto pirminis variantas Valstybinės darbo inspekcijos Vilniaus skyriuje buvo pakeistas gavus iš prokuratūros raštą, kuriame konstatuojama, kad nelaimingas atsitikimas įvyko AB „V“ teritorijoje.

17Netgi padarius prielaidą, kad J. K. buvo apkandžiotas AB „V“ teritorijoje, nėra įrodyta, jog tai įvyko dėl kasatoriaus neatsargumo ar kokių nors taisyklių nesilaikymo. Jis, kaip visada, taip ir tą naktį, šunis patikimai uždarė metalo sandėlio patalpose. Nėra jokių duomenų, kad jis šunis būtų paleidęs į cechą ar būtų kam nors sudaręs sąlygas tai padaryti. Be to, jau minėta, kad inkriminuoti jam teisės aktai negali būti taikomi jam ir jo veiklai; nenustatyta, kad jo turimi šunys priklauso tarnybinių šunų kategorijai. Teismas neįvertino Instrukcijos 4.2.4 punkto, kuriame nurodyta, kad tarnybinius šunis galima naudoti objektų apsaugai. Toks objektas ir buvo AB „V“, taigi jis nepažeidė jokių inkriminuotų jam teisės aktų reikalavimų.

18Kasatorius neneigia, kad ne vieną kartą su J. K. kalbėjęs apie įvykį, kad buvo suinteresuotas, jog šis duotų teisingus parodymus, nes suprato, kad esant tokiai situacijai apkaltinti jį ir jo šunis

buvo lengviausia ir perspektyviausia. Tačiau kategoriškai neigia vertęs J. K. duoti melagingus parodymus. Kasatoriaus manymu, apkaltinamasis nuosprendis negali būti pagrįstas vien tik nukentėjusiojo parodymais (BPK 301 straipsnio 1 dalis). Jų abiejų parodymai turi vienodą įrodomąją reikšmę, o kilus abejonėms, jos turi būti aiškinamos kaltinamojo naudai. Įrodymų nepakankamumas bei neteisingas jų vertinimas prieštarauja BPK 20 straipsnio 5 dalies reikalavimams, o tai laikytina esminiu BPK pažeidimu, kuris sukliudė teismui išsamiai ir nešališkai išnagrinėti bylą bei priimti teisingą ir pagrįstą sprendimą, taip pat pažeistos Žmogaus pagrindinių teisių ir laisvių apsaugos konvencijos 6 straipsnio 2 dalies nuostatos, kurios įpareigoja įrodyti kaltinamojo kaltę nekeliant abejonių.

19Be to, kasatorius nurodo, kad bylos duomenimis nustatyta, jog jis nuvijio J. K. užpuolusius šunis ir tuoj pat pristatė šį į ligoninę. Taigi jo veikoje yra lengvinanti aplinkybė, numatyta BK 59 straipsnio 1 dalies 1 punkte. Nors dėl suprantamų priežasčių teisme jis neprašė pripažinti šios aplinkybės jo atsakomybę lengvinančia, tačiau teismas, vertindamas nustatytas faktines aplinkybes ir skirdamas bausmę, turėjo įvertinti ir atsižvelgti į tai.

20Atsiliepimu į nuteistojo V. K. kasacinį skundą Lietuvos Respublikos generalinės prokuratūros prokuroras Regimantas Žukauskas prašo skundą iš dalies tenkinti – pripažinti nuteistojo atsakomybę lengvinančia aplinkybe tai, kad jis suteikė nukentėjusiajam pagalbą.

21Atsiliepime nurodoma, kad kai kurie skundo argumentai, kuriais neigiama kaltė dėl padaryto sunkaus sveikatos sutrikdymo, nesutinkama su teismo nustatytais faktinėmis aplinkybėmis, kad nukentėjusįjį AB „V“ teritorijoje užpuolė ir sužalojo įmonės teritoriją saugoję UAB „T“ priklausę sarginiai šunys, neigiama darius poveikį nukentėjusiajam verčiant šį duoti melagingus parodymus, siūloma kitaip vertinti nukentėjusiojo, liudytojų parodymus, darbų saugos ekspertizės išvadas ir panašiai, nėra bylos kasacinio nagrinėjimo dalykas ir turi būti palikti nenagrinėti. Analogiškai argumentai buvo išdėstyti nuteistojo apeliaciniame skunde, dėl kurių motyvuotai pasisakyta apeliacinėje nutartyje.

22V. K. nepagrįstai teigia, kad jo vykdomai veiklai nereikėjo licencijos, nes jis vykdė tik neginkluotą turto apsaugą. Nuostatai, galioję iki 2005 m. vasario 4 d., įpareigojo visus fizinius ir juridinius asmenis, užsiimančius ginkluota bei naudojant specialiąsias priemones asmens bei turto sauga, turėti licenciją šiai veiklai. Pagal Instrukcijos 4.2 punktą tarnybiniai šunys priskiriami specialiosioms priemonėms, kurios gali būti naudojamos vykdant asmens ir turto saugą. Byloje surinktais įrodymais neginčijamai nustatyta, kad UAB „T“ AB „V“ objektų apsaugai naudojo šunis. To neneigia ir pats nuteistasis. Kadangi UAB „T“ priklausantys šunys buvo naudojami objektų apsaugai, jie visiškai pagrįstai procesiniuose dokumentuose įvardijami kaip sargybiniai. Objektų apsauga yra vienas iš tarnybinių šunų panaudojimo būdų, todėl nukentėjusįjį užpuolė ir sužaloję šunys pagrįstai priskirti tarnybinių šunų kategorijai. 2005 m. sausio 1 d. įsigaliojęs 2004 m. liepos 8 d. Lietuvos Respublikos asmens ir turto saugos įstatymas taip pat įtvirtino reikalavimą turėti licenciją tiek vykdant ginkluotą, tiek neginkluotą, t. y. turint teisę panaudoti fizinę prievartą, dujinius ginklus ir specialiąsias priemones, asmens ir turto saugą. Taigi teismų išvada, kad, saugodamas AB „V“ teritoriją ir turtą, nuteistasis privalėjo inkriminuotų teisės aktų nustatyta tvarka gauti leidimą tai daryti, yra pagrįsta ir teisinga. Nuteistojo nusikalstama veika teisingai kvalifikuota pagal BK 202 straipsnio 1 dalį, nes jo

atstovaujama bendrovė, neturėdama licenzijos, trejus metus vykdė AB „V“ teritorijos ir turto apsaugą ir už tai kas mėnesį gaudavo sutartą atlygį.

23Visiškai pagrįstai V. K. pripažintas kaltu ir dėl sunkaus J. K. sveikatos sutrikdymo dėl neatsargumo. Nepagrįsti kasatoriaus teiginiai, kad jis nuteistas išsamiai ir nešališkai neišnagrinėjus visų bylos aplinkybių. Iš teismų sprendimų matyti, kad teismai išvadas apie faktines nuteistojo nusikalstamos veikos padarymo aplinkybes padarė kruopščiai ir visapusiškai įvertinę nukentėjusiojo, liudytojų A. R., A. K. ir kt. parodymus, darbų saugos ekspertizės bei nelaimingo atsitikimo tyrimo išvadas, t. y. įrodymų visumą. Nustatyta, kad J. K. buvo užpultas ir sužalotas AB „V“ teritorijoje ir jį sužalojo šią teritoriją saugojusiai UAB „T“ priklausantys šunys. Nuteistasis, kaip šios bendrovės vadovas, buvo atsakingas už tokį apsaugos, panaudojant sargybinius šunis, organizavimą, kad darbuotojai būtų apsaugoti nuo su šunų panaudojimu susijusių pavojingų veiksnių poveikio. Tačiau jis, pažeisdamas specialias elgesio saugumo taisykles, t. y. neįsitikinęs, kad bendrovės teritoriją paliko visi įmonės darbuotojai, paleido sargybinius šunis, kurie užpuolė ir apkandžiojo AB „V“ teritorijoje likusį J. K., dėl to šiam buvo sunkiai sutrikdyta sveikata. Šie jo nusikalstami veiksmai teisingai kvalifikuoti pagal BK 137 straipsnio 3 dalį.

24Taip pat tinkamai ir visapusiškai įvertintų įrodymų visuma paneigti kasatoriaus argumentai, kad jis nedarė poveikio nukentėjusiajam, neprašė jo duoti melagingų parodymų, o tik siekė, kad šis nurodytų tikrąsias įvykio aplinkybes. Byloje surinktais įrodymais patikimai nustatyta, kad nukentėjusysis buvo sužalotas AB „V“ teritorijoje ir kad jį sužalojo šią teritoriją saugoję UAB „T“ priklausantys šunys. Ikiteisminio tyrimo metu buvo gauti J. K. vardu surašyti prašymai nutraukti ikiteisminį tyrimą dėl jo sužalojimo. Juose buvo nurodyta, kad nukentėjusįjį šunys užpuolė ne AB „V“ teritorijoje. Teismai pagrįstai ir motyvuotai atmetė V. K. parodymus, kad šie prašymai buvo surašyti nukentėjusiojo žodžiais, šiam diktuojant. Ikiteisminio tyrimo metu ir teisme nukentėjusysis parodė, kad jam gulint ligoninėje pas jį kelis kartus buvo atvažiavęs V. K. Jis įkalbinėjo jį sakyti, kad šunys jį apkandžiojo už AB „V“ teritorijos ribų, žadėjo už tai atsilyginti. 2004 m. kovo 8 d. atvykęs V. K. davė jam pasirašyti popieriaus lapus, kuriuose buvo kompiuteriu atspausdintas tekstas. Kaip teigė J. K., jis pats teksto neskaitė, tačiau suprato, kad pasirašo tekstą apie tai, jog neturi V. K. pretenzijų, nes jis išgelbėjo jį nuo šunų ir nuvežė į ligoninę. Vėliau jam buvo pažadėta 2500 Lt kompensacija, todėl 2004 m. balandžio 19 d. jis perrašė V. K. atspausdintą pareiškimą savo ranka. Nukentėjusiojo nurodytas aplinkybes apie jam darytą neteisėtą poveikį patvirtino ir jo žmona A. K. Nukentėjusiojo ir liudytojos parodymų teisingumą patvirtino ir kitos nustatytos bylos aplinkybės: nuteistasis apie įvykį nepranešė policijos pareigūnams, skirtingai aiškino įvykio aplinkybes, t. y. siekė nuslėpti savo nusikalstamus veiksmus. Teismas, įvertinęs visas aplinkybes, padarė pagrįstą išvadą, jog V. K. įtikinėdamas, prašydamas, žadėdamas materialinę paramą, siekė paveikti nukentėjusįjį, kad šis duotų melagingus parodymus dėl įvykio aplinkybių. Šie nuteistojo veiksmai teisingai kvalifikuoti pagal BK 233 straipsnio 1 dalį.

25Kasatoriaus prašymas pripažinti jo atsakomybę lengvinančią aplinkybę, numatytą BK 59 straipsnio 1 dalies 1 punkte, yra pagrįstas ir tenkintinas. Nustatyta, kad būtent nuteistasis V. K. nuvijio nukentėjusįjį užpuolusius šunis bei savo automobiliu pristatė šį į ligoninę, t. y. suteikė nukentėjusiam pagalbą. Tačiau, net ir pripažinus šią atsakomybę lengvinančią aplinkybę, švelninti pagal BK 137 straipsnio 3 dalį paskirtą bausmę nėra pagrindo. BK 137 straipsnio 3

dalies sankcijoje numatyta tik laisvės atėmimo bausmė, o nuteistajam paskirta žymiai mažesnė negu sankcijos vidurkis bausmė, todėl teigti, kad ji yra per griežta, nėra jokio pagrindo.

26Atsiliepimu į nuteistojo V. K. kasacinį skundą nukentėjusysis J. K. ir jo atstovė advokatė Diana Gumbrevičiūtė Kuzminskienė prašo skundą atmesti.

27Atsiliepime nurodoma, kad kasacinis skundas grindžiamas tik nuteistojo subjektyvia nuomone bei objektyviai nepagrįstais teiginiais, todėl priimto nuosprendžio pagrįstumas nagrinėjant bylą kasacine tvarka neturėtų būti tikrinamas. Skunde nepateikiami teisiniai argumentai, pagrindžiantys nurodomus baudžiamojo ir baudžiamojo proceso įstatymo pažeidimus. Teismų išvados dėl įrodymų vertinimo, bylos faktinių aplinkybių nustatymo negali būti laikomos iš esmės pažeidžiančios baudžiamąjį įstatymą. BPK 20 straipsnio 5 dalies nuostatos nepažeistos. Kasatoriaus manymu, teismas rėmėsi neleistinais įrodymais, t. y. darbų saugos ekspertize, nelaimingo atsitikimo tyrimo aktais, tačiau tai, ar gauti duomenys laikytini įrodymais, kiekvienu atveju sprendžia teismas. Jeigu nuosprendyje išdėstytos teismo išvados neatitinka bylos aplinkybių, tai yra vienas iš apeliacinio, bet ne kasacinio skundo pagrindų, todėl yra pagrindas kasacinį skundą palikti nenagrinėtą. Juolab, kad kasaciniame skunde iš esmės pakartoti tie patys argumentai, kurie buvo pateikti pirmosios ir apeliacinės instancijos teismuose ir kurie, išsamiai juos išnagrinėjus, motyvuotai atmesti. Taigi teismai visiškai ištyrė bylos duomenis, teisingai ir išsamiai, nepažeisdami BPK 20, 301 straipsnių reikalavimų, juos įvertino ir padarė motyvuotas išvadas.

28Skundo argumentai dėl lengvinančios atsakomybę aplinkybės akivaizdžiai patvirtina, kad nuteistasis prisipažįsta kaltas. Bylos duomenys nepatvirtina, kad nuteistasis suteikė nukentėjusiajam pagalbą. Teismas, skirdamas V. K. bausmę, nepažeidė jokių bausmės skyrimo taisyklių.

29Kasacinis skundas iš dalies tenkintinas.

30Dėl BK 202 straipsnio 1 dalies netinkamo pritaikymo

31BK 202 straipsnio 1 dalies dispozicijoje nustatyta: „Tas, kas versliškai ar stambiu mastu ėmėsi ūkinės, komercinės, finansinės ar profesinės veiklos neturėdamas licencijos (leidimo) veiklai, kuriai ji (jis) reikalinga, ar kitokiu neteisėtu būdu...“.

32Pirmosios instancijos teismas nustatė tokias aplinkybes: V. K. versliškai vertėsi komercine veikla neturėdamas licencijos, t. y. būdamas UAB „T“ direktorius, neturėdamas licencijos, kuri pagal Nuostatų 8 punkto reikalavimus bei Instrukcijos 2.1 punkto reikalavimus yra privaloma asmeniui, užsiimančiam asmens bei turto sauga, 2002 m. kovo 1 d. su AB „V“ sudarė apsaugos sutartį, kuria įsipareigojo saugoti bendrovės teritoriją, esančią „duomenys neskelbtini“, ir turtą patruliuojant ir naudojant tarnybinius šunis. Nuo 2002 m. kovo 1 d. iki 2005 m. kovo 1 d. saugojo AB „V“ turtą ir teritoriją, patruliuodamas bei panaudodamas sargybinius šunis ir gavo už tai atlygį.

33Kasatoriaus argumentas, kad jis vykdė ūkinę veiklą – neginkluotą turto saugą, kuri buvo numatyta bendrovės įstatuose, todėl jai nereikalinga licencija, iš esmės pagrįstas.

34Bylos duomenys patvirtina, kad UAB „T” įstatuose, be kitos ūkinės veiklos, numatyta ir tyrimo bei saugumo užtikrinimo veikla. Pirmosios instancijos teismas teisingai pastebėjo, kad asmens ir turto sauga įstatuose nenumatyta, tačiau, ar į saugumo užtikrinimo veiklą įeina turto sauga, tai jau aiškinimo dalykas ir neturi esminės įtakos veikos kvalifikavimui nustačius BK 202 straipsnio 1 dalies dispozicijoje nurodytą nusikaltimo sudėties požymių visumą.

35Esminė šios bylos aplinkybė yra ta, ar UAB „T” vykdytai ūkinei veiklai – neginkluotai turto saugai – buvo reikalinga licencija. Teisėjų kolegija atkreipia dėmesį į tai, kad Nuostatų 1 punkte įtvirtinta, jog „šie nuostatai reglamentuoja ginkluotą šaunamaisiais ginklais bei aprūpintą specialiosiomis priemonėmis asmens bei turto saugą“. Šio norminio akto leidėjas minėtame punkte naudoja jungtuką „bei“, kuris prilygsta jungtukai „ir“ („Dabartinės lietuvių kalbos žodynas“), o ne „arba“, todėl darytina išvada, kad lingvistinis šios teisės normos aiškinimas galimas tik toks: Nuostatai reglamentuoja tik ginkluotą šaunamaisiais ginklais bei aprūpintą specialiosiomis priemonėmis asmens bei turto saugą. Jei minėtame sakinyje vietoje jungtuko „bei“ būtų panaudotas jungtukas „arba“, kuris reiškia alternatyvą, tik tada Nuostatai reglamentuotų ir aprūpintą specialiosiomis priemonėmis asmens bei turto saugą, t. y. neginkluotą asmens ir turto saugą. Norint tinkamai išaiškinti norminio akto nuostatas reikia taikyti ne tik lingvistinį teisės aiškinimo metodą, bet ir atsižvelgti į teisės šaltinių hierarchinę tvarką. Nuostatai buvo patvirtinti Lietuvos Respublikos Vyriausybės nutarimu, o vėliau dėl asmens ir turto saugos buvo priimtas įstatymas. Lietuvos Respublikos asmens ir turto saugos įstatymo (2004 m. liepos 8 d., Nr. IX-2327), įsigaliojusio 2005 m. sausio 1 d., 2 straipsnio 1 dalis nustato, kad saugos tarnybų ir saugos padalinių gali būti vykdoma ginkluota ar neginkluota asmens ir turto sauga, o 2 straipsnio 3 ir 9 dalyse apibrėžtos ginkluotos ir neginkluotos asmens ir turto saugos sąvokos. Ginkluota asmens ir turto sauga – asmens ir turto sauga turint teisę panaudoti fizinę prievartą, specialiąsias priemones ir šaunamuosius ginklus. Neginkluota asmens ir turto sauga – asmens ir turto sauga turint teisę panaudoti fizinę prievartą, dujinius ginklus ir specialiąsias priemones, o pagal minėto įstatymo 2 straipsnio 16 dalį tarnybinis šuo yra viena iš specialiųjų priemonių. Pagal šį įstatymą asmens ir turto sauga, tiek ginkluota, tiek neginkluota, jei ji, kaip paslauga, teikiama klientams, yra licencijuojama (9 straipsnio 1 dalis). Byloje yra Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijos raštas (T. 5, b. l. 114), kuriame, remiantis teisės aktų nuostatomis, teigiama, kad neginkluota asmens ir turto sauga iki 2005 m. sausio 1 d. nebuvo licencijuojama. Teisėjų kolegija, remdamasi tuo, kas išdėstyta – remdamasi lingvistiniu teisės aiškinimo metodu ir atsižvelgdama į teisės šaltinių hierarchinę tvarką – konstatuoja, kad neginkluota asmens ir turto sauga iki 2005 m. sausio 1 d. nebuvo licencijuojama, o nuo 2005 m. sausio 1 d. ji tapo licencijuojama. Pagal teismo nustatytas aplinkybes UAB „T” ūkinę veiklą – neginkluotą turto saugą – vykdė ir 2005 m. sausio–vasario mėnesiais, kai šiai veiklai jau reikėjo turėti licenciją, tačiau šioje veikloje nėra versliškumo požymio, todėl ji atitiktų ATPK 173 straipsnio 1 dalies požymius.

36Taigi žemesnės instancijos teismai neteisingai išaiškino Nuostatų ir Instrukcijos atitinkamų punktų nuostatas, neatsižvelgė į teisės šaltinių hierarchinę tvarką, todėl nepagrįstai konstatavo, kad UAB „T” vykdomą ūkinę veiklą, kurią ji teikė kitam juridiniam asmeniui – neginkluotą turto saugą panaudojant sargus ir tarnybinius šunis – reglamentavo Nuostatai ir Instrukcija.

37Remdamasi tuo, kas išdėstyta, teisėjų kolegija konstatuoja, kad teismai, interpretuodami BK 202 straipsnio 1 dalyje numatyto nusikaltimo sudėtį, neatsižvelgė į paminėtas aplinkybes, todėl

baudžiamasis įstatymas buvo išaiškintas ir pritaikytas netinkamai, nes šiuo atveju nėra BK 202 straipsnio 1 dalyje numatytos veikos vieno objektyviojo požymio – kad vykdytai ūkinei veiklai buvo reikalinga licencija, o 2005 m. sausio–vasario mėnesiais vykdytoje ūkinėje veikloje nėra versliškumo požymio. Taigi šis baudžiamasis įstatymas V. K. pritaikytas netinkamai, todėl skundžiamos teismų sprendimų dalys naikintinos ir baudžiamoji byla pagal BK 202 straipsnio 1 dalį nutraukтина, nes nepadaryta veika, turinti nusikaltimo ar baudžiamojo nusižengimo požymių (BPK 303 straipsnio 5 dalies 1 punktas).

38Dėl nenagrinėtinų kasacinio skundo argumentų

39Kasacinės instancijos teismas, nagrinėdamas baudžiamąją bylą, tikrina priimtus nuosprendžius ir nutartis, dėl kurių paduotas kasacinis skundas, teisės taikymo aspektu (BPK 376 straipsnio 1 dalis). Tai reiškia, kad kasacine tvarka baudžiamoji byla nagrinėjama tik tada, kai kasaciniame skunde nurodyti apskundimo ir bylos nagrinėjimo kasaciniai pagrindai. Jie numatyti BPK 369 straipsnyje, kuriame nurodyta, kad įsiteisėję nuosprendis ar nutartis apskundžiami ir bylos kasacine tvarka nagrinėjamos tada, kai kasaciniuose skunduose nurodyta, jog teismai netinkamai pritaikė baudžiamąjį įstatymą arba padaryta esminių šio Kodekso pažeidimų. Netinkamai pritaikytas baudžiamasis įstatymas yra tada, kai buvo netinkamai pritaikytos Baudžiamojo kodekso bendrosios dalies normos, taip pat kai nusikalstamos veikos kvalifikuotos ne pagal tuos BK straipsnius, dalis ar punktus, pagal kuriuos tai reikėjo daryti, o esminiais Baudžiamojo proceso kodekso pažeidimais laikomi tokie šio Kodekso reikalavimų pažeidimai, dėl kurių buvo suvaržytos įstatymų garantuotos kaltinamojo teisės ar kurie sukliudė teismui išsamiai ir nešališkai išnagrinėti bylą ir priimti teisingą nuosprendį ar nutartį. Nepakanka tik formaliai nurodyti kasacinius pagrindus, būtina nurodyti juos pagrindžiančius teisinius argumentus (BPK 368 straipsnio 2 dalis).

40Dalis kasatoriaus skundo argumentų susiję su tuo, kad, jo nuomone, žemesnės instancijos teismai netinkamai įvertino jo (kaltinamojo), nukentėjusiojo, liudytojo A. R. parodymus bei kitus įrodymus, todėl padarė išvadas, neatitinkančias faktinių bylos aplinkybių, ir būtent tokiu pagrindu neigiama kaltė dėl neatsargaus sunkaus žmogaus sužalojimo pažeidžiant teisės aktų nustatytas specialias elgesio saugumo taisykles bei dėl poveikio nukentėjusiajam darymo. Taigi tokio pobūdžio skundo argumentai yra bylos apeliacinio nagrinėjimo dalykas (jie buvo nurodyti ir apeliante skunde), o ne bylos kasacinio nagrinėjimo dalykas, todėl paliktini nenagrinėti.

41Nagrinėjami tik tie skundų argumentai, kurie susiję su teisės taikymu.

42Dėl BPK 20 straipsnio 5 dalies taikymo

43Tiek pirmosios, tiek apeliacinės instancijos teismai savo išvadas pagrindžia įrodymais, kurie įvertinami remiantis BPK 20 straipsnio 5 dalyje nustatytomis taisyklėmis. Šiame straipsnyje nustatyta, kad teisėjai įrodymus įvertina pagal savo vidinį įsitikinimą, pagrįstą išsamiau ir nešališku visų bylos aplinkybių išnagrinėjimu, vadovaudamiesi įstatymu. Būtina sąlyga vertinant įrodymus – vidinis įsitikinimas turi būti pagrįstas išsamiau ir nešališku visų bylos aplinkybių išnagrinėjimu. Kasacinės instancijos teismas neturi pagrindo abejoti, kad pirmosios ir apeliacinės instancijos teismų teisėjų, vertinusių įrodymus, vidinis įsitikinimas nebuvo pagrįstas išsamiau ir nešališku visų bylos aplinkybių išnagrinėjimu.

44Kasatorius netvirtina, kad dėl BK 137 straipsnio 3 dalyje ir 233 straipsnio 1 dalyje numatytų veikų buvo neišsamiai ištirtos visos bylos aplinkybės.

45Kita sąlyga įrodymams vertinti – įrodymai turi būti vertinami vadovaujantis įstatymu. Vertinant įrodymus šiuo požiūriu, pirmiausia turi būti nustatyta, ar jie atitinka BPK 20 straipsnyje nustatytus reikalavimus. Pagrindiniai reikalavimai įrodymams išdėstyti BPK 20 straipsnio 3 ir 4 dalyse. BPK 20 straipsnio 3 dalyje nustatyta, kad įrodymais gali būti tik tokie duomenys, kurie patvirtina arba paneigia bent vieną aplinkybę, turinčią reikšmės bylai išspręsti teisingai. Remdamasi šia nuostata, teisėjų kolegija konstatuoja, kad tiek tiesioginiai, tiek netiesioginiai įrodymai turi įrodomąją vertę. Ar įrodymai yra patikimi, nustatoma išanalizavus jų gavimo tvarką bei palyginus juos su kitais byloje esančiais įrodymais. Pagal baudžiamojo proceso įstatymą įrodymai turi būti tik teisėtais būdais gauti duomenys, kuriuos galima patikrinti baudžiamojo proceso įstatyme numatytais proceso veiksmais (BPK 20 straipsnio 1, 4 dalys). Duomenys tikrinami atliekant BPK numatytus proceso veiksmus, taip pat tarpusavyje lyginant duomenis, gautus iš skirtingų šaltinių. Ar gauti duomenys laikytini įrodymais, kiekvienu atveju sprendžia teisėjas ar teismas, kurio žinioje yra byla (BPK 20 straipsnio 2 dalis), tačiau visais atvejais gauti duomenys vertintini bendrajame bylos duomenų kontekste. Kasatorius tvirtina, kad darbų saugos ekspertizė, nelaimingo atsitikimo tyrimo aktai yra neleistini įrodymai ir jais negalėjo būti grindžiamas apkaltinamasis nuosprendis, nes juose įvykio vieta be jokio tyrimo nurodoma AB „V“ teritorija. Teisėjų kolegija atkreipia kasatoriaus dėmesį į tai, kad jo paminėti duomenys buvo pirmosios instancijos teismo išnagrinėti ir įvertinti bendrajame bylos duomenų kontekste. Apeliacinės instancijos teismas, patikrinęs priimto nuosprendžio pagrįstumą ir teisėtumą, pripažino, kad vertindamas įrodymus pirmosios instancijos teismas klaidų nepadarė, todėl teisingai nustatė faktines bylos aplinkybes ir padarė pagrįstas išvadas dėl V. K. kaltės dėl jam inkriminuotų veikų, numatytų BK 137 straipsnio 3 dalyje ir 233 straipsnio 1 dalyje. Nesutikti su tokiais šio teismo išvadomis teisėjų kolegija neturi teisinio pagrindo. Teisėjų kolegija atkreipia kasatoriaus dėmesį į tai, kad įrodymų vertinimas ir jais pagrįstų išvadų byloje sprendžiamais klausimais darymas yra pirmosios ir apeliacinės instancijos teismų, priimančių baigiamąjį aktą, prerogatyva. Remdamasi tuo, kas išdėstyta, teisėjų kolegija konstatuoja, kad šioje byloje teismai, vertindami įrodymus, BPK 20 straipsnio 5 dalies nuostatų nepažeidė.

46Byla apeliacine tvarka išnagrinėta nepažeidžiant BPK 320 straipsnio 3 dalies reikalavimų, priimtoje nutartyje į esminius apelianto argumentus dėl jo pripažinimo kaltu pagal BK 137 straipsnio 3 dalį ir 233 straipsnio 1 dalį, kurie, beje, pakartoti ir kasaciniame skunde, yra atsakyta bei motyvuotai paaiškinta, kodėl jie atmetami (BPK 332 straipsnio 5 dalis).

47Remdamasi tuo, kas išdėstyta, teisėjų kolegija konstatuoja, kad teismai, nagrinėdami šią bylą, esminių baudžiamojo proceso įstatymo pažeidimų nepadarė.

48Kasacinės instancijos teismas baudžiamojo įstatymo pritaikymą patikrina remdamasis pirmosios instancijos teismo nuosprendžiu nustatytais faktinėmis bylos aplinkybėmis.

49Dėl BK 137 straipsnio 3 dalies taikymo

50BK 137 straipsnio 3 dalyje numatyta baudžiamoji atsakomybė asmens, kuris dėl neatsargumo sunkiai sužalojo ar susargdino žmogų pažeisdamas teisės aktų nustatytas specialias elgesio saugumo taisykles.

51Pirmosios instancijos teismas nustatė šias aplinkybes: V. K., būdamas UAB „T“ direktorius, sudarytos apsaugos sutarties pagrindu saugodamas AB „V“ teritoriją, 2004 m. kovo 2 d. pažeidė teisės aktų nustatytas specialias elgesio saugumo taisykles – neįsitikinęs, kad teritoriją paliko visi įmonės darbuotojai, į įmonės teritoriją paleido du sargybinius šunis, kurie apkandžiojo darbuotoją J. K.; taip dėl neatsargumo J. K. sunkiai sutrikdė sveikatą.

52Darbų saugos ekspertizės akte konstatuota, kad UAB „T“ veiksmai neatitiko Lietuvos Respublikos darbuotojų saugos ir sveikatos įstatymo (toliau – Įstatymo) 30 straipsnio nuostatos dėl veiksmų koordinavimo, tai buvo sarginių šunų be antsnukių paleidimas į įmonės teritoriją, kurioje dar buvo nukentėjęs darbuotojas. Iš tiesų kasatorius pagrįstai tvirtina, kad tarnybinius šunis galima naudoti objektų apsaugai (Instrukcijos 4.2.4 punktas), tačiau pagal minėto Įstatymo 30 straipsnio nuostatą dėl veiksmų koordinavimo tokia apsauga turi būti organizuojama taip, kad darbuotojai būtų apsaugoti nuo su šunų panaudojimu susijusių pavojingų veiksnių poveikio, kad būtų užtikrinta darbuotojų sauga ir sveikata. Kasatorius nepadarė nieko, kad išvengtų atsiradusių padarinių.

53Nusikaltimas, numatytas BK 137 straipsnio 3 dalyje, yra neatsargus. Nusikaltimas yra neatsargus, jeigu jis padarytas dėl nusikalstamo pasitikėjimo arba nusikalstamo nerūpestingumo (BK 16 straipsnio 1 dalis). Tiek pirmosios, tiek apeliacinės instancijos teismai, konstatavę, kad V. K. padarytas nusikaltimas yra neatsargus, tiesiogiai nenurodė, kuria neatsargumo rūšimi pasireiškė jo kaltė. Ši aplinkybė, nors ir yra teismų sprendimų trūkumas, neturi reikšmės baudžiamojo įstatymo – BK 137 straipsnio 3 dalies – taikymui, nes nepriklausomai nuo neatsargumo rūšies veika kvalifikuojama pagal vieną ir tą patį baudžiamąjį įstatymą.

54Pirmosios ir apeliacinės instancijos teismų nustatytų įvykio aplinkybių ir jų sprendimuose išdėstytų veikos kvalifikavimo motyvų analizė duoda pagrindą išvadai, kad V. K. jam inkriminuotą veiką padarė dėl nusikalstamo nerūpestingumo. Nusikaltimas yra padarytas dėl nusikalstamo nerūpestingumo, jeigu jį padaręs asmuo nenumatė, kad dėl jo veikimo ar neveikimo gali atsirasti BK numatyti padariniai, nors pagal veikos aplinkybes ir savo asmenines savybes galėjo ir turėjo tai numatyti (BK 16 straipsnio 3 dalis).

55Neginčytina, kad nuteistasis nenumatė, jog dėl jo veikimo gali atsirasti BK numatyti padariniai, tačiau pagal veikos aplinkybes ir savo asmenines savybes turėjo ir galėjo tai numatyti. Nuosprendžiu nustatyta, kad UAB „T“ vykdant ūkinę veiklą – neginkluotą turto saugą, panaudojant sargus ir sarginius šunis, kurią ji teikė kitam juridiniam asmeniui – įvykio metu budėjo V. K., kuris, neįsitikinęs kad saugomos įmonės teritoriją paliko visi įmonės darbuotojai, į įmonės teritoriją paleido du sarginius šunis, kurie apkandžiojo saugomos įmonės darbuotoją J. K. ir taip jį sunkiai sužalojo. Byloje yra duomenų, kad ir anksčiau šunys buvo užpuolę darbuotojus. Tokie kasatoriaus veiksmai buvo aiškiai netinkami. Tokioje situacijoje nuteistasis turėjo numatyti, kad palaidi šunys gali užpulti darbuotojus, todėl privalėjo vadovautis Įstatymo 30 straipsnio nuostatomis, kad nenukentėtų įmonės darbuotojai. Įvertinus nurodytą įvykio situaciją,

V. K. galėjo numatyti, kad nesilaikant specialių elgesio saugumo taisyklių šunys gali užpulti darbuotojus ir dėl to atsirasti įvairūs padariniai.

56Taigi ši V. K. veika teisingai kvalifikuota pagal BK 137 straipsnio 3 dalį, todėl šis baudžiamasis įstatymas jam pritaikytas tinkamai.

57Dėl BK 202 straipsnio 1 dalies taikymo pasisakyta, kodėl UAB „T“ vykdytai ūkinei veiklai Nuostatai netaikomi, taigi jų 22.1–22.3 punktų bei Instrukcijos 4.2 punkto reikalavimų pažeidimai inkriminuoti nepagrįstai, todėl šie pažeidimai šalintini iš procesinių dokumentų. Tada nuosprendžio nustatomojoje dalyje nebelieka to, kokias teisės aktų nustatytas specialias elgesio saugumo taisykles pažeidė V. K., tačiau teisėjų kolegija atkreipia dėmesį į tai, kad nuosprendis yra vieningas dokumentas ir jo aprašomojoje dalyje nurodyta, kad jis pažeidė Įstatymo 30 straipsnio nuostatas, ir motyvuota, koks buvo šis pažeidimas. Todėl toks pažeidimas nelaikytinas esminiu baudžiamojo proceso įstatymo pažeidimu.

58Dėl BK 59 straipsnio 1 dalies 1 punkto netinkamo pritaikymo

59BK 59 straipsnio 1 dalies 1 punkte nustatyta atsakomybę lengvinanti aplinkybė – kaltininkas suteikė nukentėjusiam asmeniui pagalbą arba kitais aktyviais veiksmais išvengė ar bandė išvengti sunkesnių padarinių.

60Nustatyta, kad būtent nuteistasis V. K. nuvijo nukentėjusį užpuolusius šunis ir savo automobiliu atvežė jį į ligoninę, t. y. suteikė nukentėjusiajam pagalbą. Žemesnės instancijos teismai nepagrįstai teisiškai neįvertino pirmosios instancijos teismo nustatytos aplinkybės. Teisėjų kolegija, remdamasi šia nustatyta aplinkybe, konstatuoja, kad V. K. suteikė nukentėjusiajam pagalbą, todėl ši aplinkybė pripažintina jo atsakomybę lengvinančia. Remiantis tuo, kas išdėstyta, teismų sprendimai keistini dėl netinkamo baudžiamojo įstatymo – BK 59 straipsnio 1 dalies 1 punkto taikymo (BPK 383 straipsnis, 369 straipsnio 1 dalies 1 punktas), pripažįstant V. K. atsakomybę lengvinančia aplinkybe tai, kad jis suteikė nukentėjusiajam pagalbą. Tačiau, net ir pripažinus šią atsakomybę lengvinančią aplinkybę, švelninti kasatoriui pagal BK 137 straipsnio 3 dalį paskirtą bausmę nėra pagrindo, nes minėtos normos sankcijoje numatyta tik laisvės atėmimo bausmė, o nuteistajam paskirta žymiai mažesnė negu sankcijos vidurkis bausmė, kurios vykdymas atidėtas, todėl švelninti paskirtą V. K. laisvės atėmimo bausmę nėra pagrindo.

61Dėl BK 233 straipsnio 1 dalies taikymo

62Pagal pirmosios instancijos teismo nuosprendžiu nustatytas aplinkybes – V. K. įtikinėdamas, prašydamas ir žadėdamas materialinę paramą siekė paveikti nukentėjusį J. K., kad šis ikiteisminio tyrimo metu duotų melagingus parodymus bei paaiškinimus dėl 2004 m. kovo 2 d. įvykio, turėdamas tikslą, kad ikiteisminis tyrimas būtų nutrauktas – veika teisingai kvalifikuota pagal BK 233 straipsnio 1 dalį, todėl šis baudžiamasis įstatymas V. K. pritaikytas tinkamai. Kasatorius teisinių argumentų dėl šio baudžiamojo įstatymo netinkamo taikymo nenurodo, todėl teisėjų kolegija išsamiau dėl šio įstatymo taikymo nepasisako.

63Teisėjų kolegija, vadovaudamasi Lietuvos Respublikos BPK 382 straipsnio 2 ir 6 punktais,

Nutarė

64Panaikinti Vilniaus miesto 2-ojo apylinkės teismo 2008 m. vasario 12 d. nuosprendžio ir Vilniaus apygardos teismo Baudžiamųjų bylų skyriaus teisėjų kolegijos 2008 m. balandžio 18 d. nutarties dalis ir V. K. baudžiamąją bylą pagal BK 202 straipsnio 1 dalį nutraukti.

65Pakeisti Vilniaus miesto 2-ojo apylinkės teismo 2008 m. vasario 12 d. nuosprendį ir Vilniaus apygardos teismo Baudžiamųjų bylų skyriaus teisėjų kolegijos 2008 m. balandžio 18 d. nutartį.

66Pripažinti V. K. atsakomybę lengvinančia aplinkybe tai, kad jis suteikė nukentėjusiajam pagalbą.

67Vadovaujantis BK 63 straipsnio 1, 3 dalimis, bausmes, paskirtas pagal BK 137 straipsnio 3 dalį ir BK 233 straipsnio 1 dalį, subendrinti sudėjimo būdu ir galutinę subendrintą bausmę paskirti laisvės atėmimą vieneriems metams su 20 MGL (2500 Lt) bauda.

68Vadovaujantis BK 75 straipsniu, paskirtos laisvės atėmimo bausmės vykdymą atidėti dvejiems metams, paliekant nuosprendžiu paskirtus įpareigojimus.

69Kitas nuosprendžio ir apeliacinės nutarties dalis palikti nepakeistas